

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. június 6.
(vasárnap)**

Horváth Géza

SZERETETÜNK BIZONYSÁGA

Énekek: 425; 458

Alapige: Jn 14,15

Imádkozzunk!

Köszönjük neked hálaadással, Édesatyánk, hogy nemcsak Ábrahám Uraként fordulhatunk hozzád, hanem Jézus Krisztus által mennyei Atyánknak is szólíthatunk. Köszönjük Szentlelked ajándékát, mely késszé és képessé teszi a mi lelkünket, hogy hozzád forduljunk, téged magasztaljunk, mindent neked tulajdonítsunk. Olyan sok szép dolgot hallottunk meg ebben az énekben, ó, bárcsak szívünk őszinteségével tettük volna, az irántad való szeretet birtokában! Köszönjük, hogy hűséged, szereteted, kegyelmed követnek bennünket, és amely akkor is utánunk járt, amikor megtaláltál, megkerestél bennünket, amikor újjászültél élő reménységre, és késszé teszel most is akaratom teljesítésére, hogy kedvesek legyünk előtted és kedved szerint járjunk.

Kérünk téged, hogy áldd meg ezt a reggeli órát is a mi számunkra! Hadd köszönjük meg, hogy ide jöhettünk sokféle helyről, sokféle körülmények közül, hozva magunkkal örömeinket vagy nehézségeinket! Köszönjük, hogy előtted megüresíthetjük most magunkat, és az a legfontosabb, hogy kérhetjük, szólj hozzánk Istenünk! Azt énekeltük, hogy „hallom szent szavad; Csak azt az üdvöt keresem, mit kezed ad”, ezért kérünk, hogy tégy bennünket fogékonnyá a te drága igéd előtt, hadd fogadjuk be az élet beszédét a mi szívünkbe! Köszönjük, hogy ez lehet az istentiszteletünk középpontjában, és ezért vagyunk együtt, hogy meghallgassuk azt, amit valakire rábízta. Kérünk, hogy Szentlelkeddel világosítsd meg a mi elménket, hogy szépen tündököljék bennünk az evangélium!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a János írása szerinti evangélium 14. fejezetének a 15. verséből: „*Ha szerettek engem, megtartjátok a parancsolataimat.*”

Kedves testvérek, a múlt vasárnap nagyszerű igehirdetést hallhatott a gyülekezet a törvény igájáról és Krisztus igájáról. Nem kiegészíteni szeretném a múlt vasárnap elhangzottakat, hanem ezen a mai alkalmon szeretném még tovább gondolni,

és ennek az ígének alapján egy kicsit még tovább vinni a testvérek gondolataiban! Hiszen múlt vasárnap hallhattunk arról, hogy Isten törvénye, parancsai, parancsolatai miért fontosak a mi számunkra. Jézus Krisztus nem eltörölte azokat, hanem betöltötte, és ez nekünk örök kérdésünk mindig, hogy hogyan is álljunk hozzá az Isten törvényéhez vagy az Isten parancsolataihoz.

Ennek az ígének, amely a János levelében is megszólal majd, nagyon summás összefoglalása az, amiről ma szó lesz. Egyetlen mondatban foglalja össze Jézus, aztán néhány verssel később majd még jobban kifejti: „Akinél az én parancsolataim vannak, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám, és én is szeretni fogom őt, és kijelentem magam neki. Azt kérdezte tőle Júdás, de nem az Iskáriótes: Uram, hogyan lehet, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat, nem pedig a világnak? Jézus így válaszolt: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet...” A világnak tehát nem jelenti ki Isten az ő parancsolatait. Nincs is értelme, hiszen az evangéliumban az ő Fiát jelenti ki a világnak, az övéinek pedig, akik már az evangéliumot meghallották, kijelenti az akaratát.

Éppen ezért olyan fontos az, amire sokszor utalok, hogy amikor valaki az evangéliumot, Jézus Krisztust elfogadja, akkor az lesz a kérdése, hogy „mit akarsz, hogy cselekedjem?”, vagyis: napi parancsra várok Uram! Mint annak idején a katonaságnál, amikor minden reggel sorba állítottak bennünket, és vártuk az úgynevezett napi parancsot, a hívők így állnak Krisztus elé, az Úr elé, és várják azt a napi parancsot, amit az ő Uruk számukra kioszt. Éppen ezért, a hívő ember számára az Isten parancsai nem nehezek. A 119. Zsoltárban a zsoltáríró ebben gyönyörködik, és erről gondolkodik éjjel és nappal.

Miért adott Isten parancsolatot az embernek? Hat pontban összefoglaltam, hogy miért adott Isten egyáltalán parancsot az embernek az Édenkerttől kezdve. Már az Édenkertben kijelentette az ő akaratát Ádámnak és Évának még a bűneset előtt, hogy mit kell tenniük. Isten szabadságot adott az embernek, amikor törvényt is és parancsolatot is adott, hogy nehogy azt gondolja az ember, hogy most már tőle független.

Tehát, először is, Isten a parancsolatok adásával a tőle való függőséget akarta meghatározni. Isten nem emelte az embert vele egyenlő rangra, mert mindig a magasabban levőnek van joga törvényt, parancsolatot adni a nálánál kisebbnek. Csak Sátán akarta, amikor a bűnesetben azt mondta az embernek, hogy olyanok lesznek, mint Isten, egyenrangúvá tenni az embert Istennel. Ez azt is jelentette, hogy ha te Istennel egyenrangú vagy, akkor nem függsz tőle. Nem várhatsz tőle parancsolatokat, törvényt, és így lett a bűnös ember öntörvényűvé. Saját maga szabja a törvényt. A Bibliában így olvassuk: „Ez egymaga nálunk a jövevény, s ő szabja a törvényt?” (1Móz 19,7)

Ez nem tetszik a világnak, a hitetlen és pogány embernek. Az ember onnantól kezdve öntörvényű lett, ezért az lett számára a mérce, amit ő annak gondol. Nincs önkontroll sem, ezért lett az ember gőgös és beképzelt. Nem feljebb emelkedett azonban az ember, ahogy Sátán azt ígérte – „olyanok lesztek, mint az Isten” –, hanem a kárhozat mélységébe süllyedt alá. Ez ma is igaz, hogy ennyit lehet adni a Sátán ígéretére. Ennyit lehet adni arra, hogy amit ő ígér, azt valóban be is tartja, az valóban úgy is lesz.

Volt egy könyv, aminek az volt a címe, hogy „Akár az Isten”. Igen, mert az ember azt gondolja, most teljesen mindegy, hogy ott egy szereplő gondolta azt, hogy ő Istent játszhat. Azóta a bűnös ember mindig azt gondolja, hogy ő Istent játszhat. Tehát, Isten az embert, noha mindenek urává tette, a hozzá való engedelmesség alól nem

vette ki. Isten nem adott, és nem adhat felmentést az embernek a neki való engedelmesség alól.

A második, ami miatt Isten parancsolatot, törvényt adott, hogy a cselekedetekben nyilvánvaló legyen az engedelmisség vagy az engedetlenség, az mérhető. Ez olyan, mint amikor a diák megírja a dolgozatot, a tanár pedig kijavítja. Lemérhető, hogy mit tud. A cselekedeteken tehát lemérhető azóta, hogy az ember engedelmeskedik-e Istennek, vagy nem. Innen látszik, hogy valakinek milyen az Úrral való kapcsolata, a tőle való függése.

A harmadik: Isten azért adott parancsot, hogy megtudja mindenki, Isten az embert szabad akarattal teremtette, amely a bűnesetben elveszett. Így többé az ember a jóra képtelen. Ha lenne az embernek szabad akarata a bűneset után, mint ahogy sokan gondolják, akkor az azt jelentené, hogy a törvényből valamit meg tudna tartani. Azt is jelentené, hogy az emberben maradt volna valami jó, valami jónak a csírája, és az ember azért valamennyire meg tudná tartani a törvényt vagy annak bizonyos részeit. Az ember, aki igazságban és szentségben teremtett, a bűneset után nem tudná azt mondani, és nem kellene, hogy azt mondja: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” És nem jutna odáig, hogy „egyedül Jézus!” „De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”

Akkor az ember azt mondaná, hogy azért valami csak van bennem! Sok vallás, és sajnos már a protestáns vallások is ezt hirdetik, ami a 18. századig elképzelhetetlen volt Magyarországon: igen, szabadon dönthetsz! Van szabad akarated! Ez azt is jelenti, ne felejtjük el, hogy megmaradt bennem valami készség a jóra, a törvény cselekvésére, és akkor nem jutnék el odáig, ameddig Pál apostol: „nincsen bennem semmi jó”. Akkor nem tudnék arra hivatkozni, hogy csak Jézusban van a váltságunk, és benne van, vére által, bűneink bocsánata.

Aztán a negyedik, amiért Isten törvényt adott, hogy kimutassa: az ember boldogsága nem a földi dolgokban van, hanem a neki való engedelmisségben. A zoltárírók hányszor mondják, hogy boldog az, aki az Isten törvénye szerint jár! Milyen örömet találtam, milyen békességem van a te törvényedben!

Aztán az ötödik: azért adott Isten parancsot, hogy ha az ember áthágja, ne keresen semmi kifogást a maga mentségére, hanem álljon bűnbánattal mindig oda az Úr elé: „Ha nem jössz segélyre Jézus, kialszik minden remény!” Az Úr a mi oltalmunk, erősségünk! A 46. zoltárban oda mutat az Úrra, hogy Isten a mi oltalmunk és erősségünk, azért, mert magunkban nem bízhatunk. Magunkban nincs semmi készség.

Aztán a következő, a hatodik, hogy a megváltottak hozzá tartoznak. Ezért adott Isten parancsot az övéinek. Persze, nehezen fogadják el ezt ma sokan, amit a Biblia ír, mert a Biblia egészét nem tudják elfogadni. Részleteket elfogadnak belőle, csak a Biblia egészét nem. Figyeljük meg! Hogy lehet ilyen Isten? Azt mondja Jézus Krisztus: „ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet és én szeretem őt, és kijelentem magam neki.” Júdás megkérdezi: de a világnak miért nem jelented ki magad? „Azért, mert én annak akarom magam kijelenteni, aki szeret engem. Aki szeret engem, az pedig meg fogja tartani a parancsolataimat, vagy fordítva: ha megtartja az én parancsolataimat, ezzel mutatja meg, hogy szeret engem, és én kijelentem magam neki.”

Tehát, ezzel jelenti ki Isten, hogy a megváltottak, akik engedelmisségben igyekeznek járni, parancsainak megtartásában, azok hozzá tartoznak. És ki kell mondanunk, mert ez is bibliai igazság, nem emberi megállapítás, hogy aki pedig nem sze-

SZERETETÜNK BIZONYSÁGA

reti, nem tartja meg a parancsolatait, az nem tartozik hozzá. Ugye, a gyermek a szüleinek köteles engedelmeskedni? A szülő mondhat, parancsolhat neki bármit. Persze, nem fog olyanokat parancsolni, ami teljesíthetetlen vagy irreális, de a szülő a gyermeknek adhat parancsot. A szomszéd bácsi nem, mert nem hozzá tartozik. Meghallgathatja a gyerek, nevethet rajta, viszont, akihez tartozik, akit szeret, annak engedelmességgel tartozik. A szent Istenhez szent nép tartozik.

A parancsolatokat, amiket a Bibliában olvasunk, ne úgy vegyük, hogy ezek törvények, meg parancsok, hanem úgy, mint Isten kijelentett akarata. Isten kijelentett akaratát pedig azért olvassuk a Szentírásban, mert Isten azt akarja, hogy az ő gyermekei abban a szabadságban, amelyre Jézus Krisztus megváltása által megszabadítottak, meg is álljanak. Valljuk meg, hogy a megszabadított nép sem tud sokszor a szabadságával mit kezdeni! A világban is látjuk: jött a nagy demokrácia, most már belészólhatunk a döntésekbe, és akkor kiderül, hogy egy ország, amely az elnyomás alól felszabadult, nem tud a szabadságával mit kezdeni.

Isten azért adott ott a Sínai-hegyen törvényt, azért jelentette ki akaratát, mert azt akarta ezzel kifejezni, hogy „én nemcsak szabadító Isten vagyok, hanem szabadságban is akarlak járatni téged”. „Én nemcsak kihoztalak Egyiptom földjéről, hanem be is akarlak vinni Kánaánba.” Hát elég az a hívő embernek, hogy kijöttünk a bűnből, hogy megtértünk? Nem! Nekünk be kell mennünk az ígéret földjére, mennyei hazánkba! A Jelenések könyve által felvázolt csodálatos perspektíva áll előttünk a mennyei Jeruzsálemről. Isten azt akarja, hogy abban a szabadságban, amelyre elhívattunk, abban álljunk is meg. Ezért van törvény, és ezért van parancs. Ezért jelenti ki magát, hogy ne kötelezzük el magunkat ismét a szolgaság igájával – ahogy mondja Isten igéje, vagyis nem vagyunk függetlenek az Úrtól! A tőle való függésünk adja szabadságunk igazi örömét. Ez nagyon fontos, testvérek!

Egy példával szeretném szemléltetni. Tudjátok, hogy a trolibusz felsővezetékhez van kötve. Kötött pályán halad, de azért bizonyos szabadsága van, mert egy-két métert jobbra-balra kitérhet, csak oda van kötve a vezetékhez. Felülről kapja az erőt.

A hívő ember is így van odakötve Krisztushoz. De ez a kötöttség éppen a szabadsága, mert így tud haladni. Így tölti be a feladatát. Lehet tolni felső, mennyei erő nélkül, lehet emberi erővel valamit csinálni, de ez csak erőlködés lenne. Dávid azt kéri a bűnbánó imájában, hogy „a felső kötöttséget meg ne vond tőlem!” Hogy mondja Dávid? „A te Szentlelkedet ne vedd el tőlem, mert ha nem leszek hozzád kötött, ha nem leszek mennyei, felső erőhöz kötött, akkor olyan vagyok, mint a sírba szállók nélkülöd!” Kötött a hívő ember? Kötött, de ne felejtsetek el, hogy ez a kötöttsége a szabadsága, a szabadságának az öröme!

Amikor Isten kijelenti az ő akaratát – ezt sokan nem veszik komolyan a Bibliából –, akkor ő nem megtilt nekünk valamit! Vannak emberek, akik azt hiszik, hogy ha rálépnek Krisztus útjára, akkor ezt se szabad, azt se szabad. Erre mindig azt szoktam mondani, hogy de szabad, csak nem érdemes! „Hát nem mehetek táncolni, nem mehetek szórakozni?” „Nem lehet ezt csinálni, nem lehet azt csinálni?” De lehet, nyugodtan mehetsz! Pál apostol így mondja: „Minden szabad nekem”, csak hozzáteszi: „de nem minden használ.” Nem biztos, hogy az neked jó lesz, mert esetleg a tánc közben felgerjed a testiséged, a parázna gondolatok, és megfogván, esetleg bűnt szül! Mindent lehet, csak nem biztos, hogy érdemes!

Sokan azt hiszik, hogy az Úrhoz való kötöttség valamilyen kötelességgel jár, és nem veszik komolyan, hogy nem így van. Szeretném azt a bibliai alapelveket a testvé-

rek lelkére kötni, hogy azért kell a teljes Szentírást komolyan venni, mert amikor olvasunk egy parancsolatot, egy tiltást, ami a héberben a legerősebb tiltás, mint például a Tízparancsolatban, akkor meglátjuk, hogy nekünk olyan Istenünk van, Aki, amikor tilt valamit, akkor a Lélek által pedig az ellenkezőjének a cselekvésére ösztönöz.

Lehet, valaki azt olvassa, hogy „Ne lopj!”, azt érti alatta: ó, nem szabad lopni, mert az tisztességtelen! Akkor keressük meg, hogy mit mondott Pál apostol az efézusi gyülekezetnek: „Aki lopni szokott, többé ne lopjon” – jön a pozitív felszólítás – „hanem dolgozzon, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek!” Milyen csodálatos! Tiltva van valami? Nem! Ajánlva van valami. Persze, Lélek nélkül tiltásnak tűnik, de Lélek által pedig úgy van tiltva, hogy az ellenkezőjét ajánlja. Nem az, hogy ne végy el a másiktól, hanem, hogy segíts a másikon! Vagy: „Ne tégy hamis tanúbizonyságot!” Elolvassuk a másik igét, ami azt mondja, hogy „mondjatok igazat egymásnak!” Azután: „Ne paráználkodj!” Majd később: „... a ti testetek a Szentlélek temploma.” Mindegyikőtök tisztaságban kell, hogy tudja a maga edényét! A hívő ember nem tiltást lát benne, hanem Isten vezetését, ajánlását, a pozitív vonatkozását. Erről beszél Isten igéje.

Nézzük meg, hogy a hívő ember megtarthatja-e a törvényt? A Heidelbergi Kátékban is felteszik ezt a kérdést, hogy megtarthatják-e a parancsolatokat mindazok, akik Krisztusban vannak? És olyan szép a felelet: „Nem, mert a legszentebb emberekben is ezen a földön, csak kicsiny kezdete van meg ennek az engedelmességnek.” Lehetne sorolni Noétól kezdve, Lótót, Jóbót, a tanítványokat, Dávidot. Egy-egy természetesen fel lehet magasztalni valakit, hogy mi mindent csinált, de tulajdonképpen tudjuk, hogy a legszentebb emberekben is csak csekély kezdetei vannak ennek az engedelmességnek. De az újjászületett hívőben, akármilyen kicsiny hite van is, megvan a törvénynek való engedelmesség kicsiny kezdete. Tehát, a kicsiny hit azt jelenti, hogy már megvan bennem Isten kegyelme, és Szentlelke által az ő törvényéhez, az Isten akaratához való engedelmességemnek a kicsiny kezdete. Akikben több van, azokban nagyobb az engedelmesség, és jobban is szeretik Jézust. Mivel jobban szeretik Jézust, ezért nagyobb az Isten akarata iránt való örömteli engedelmesség az életükben. A 84. zsoltárban ezt az énekverset nagyon szeretem: „mennek erőről erőre, győzelemről győzelemre.”

Az Isten parancsai megtartásának, a Jézus Krisztus szeretetéből fakadó, hálaadó örömünknek ez a titka, hogy megyünk erőről erőre. A legszentebb ember is Isten kegyelmére szoruló ember, de próbál erőről erőre menni, lelki edzéseket tart. Lelki leg edzi magát a Biblia-olvasásban, a csendességekben, az istentiszteleteken, a bibliaórákon, a bibliaiskolában, mert azt mondja Jézus neki: én kijelentem magam, megismertetem magam veled. Én többet szeretnék tudni, jobban szeretném ismerni – mondja Pál apostol, pedig ő aztán eléggé ismerte az Urat! Azt mondja: még jobban szeretném megismerni, még több kijelentést szeretnék kapni! Az engedelmesség eszközén keresztül kaphatunk mi is egyre több kijelentést.

Éppen ezért, a hívő ember, nem azért tartja meg a parancsolatokat, mert muszáj, hanem azért, mert lehet. Nem azért, mert kötelező, hanem azért, mert a javára van. Amikor Isten parancsol valamit, akkor engem akar védeni, mert ő féltőn szerető Isten. Így mondja az Írás. Ez a féltő szeretet azt jelenti, hogy engem félt, és azért parancsol. Éppen ezért mondja, hogy szeressük így az Urat, ilyen engedelmes módon! Tehát, nem arról van szó, hogy a hívő embernek a hívő életében most már nem kell semmit csinálnia! Azt gondolják sokan: nektek, akik mindig a kegyelemre hivatkoz-

SZERETETÜNK BIZONYSÁGA

tok – ami egyébként a Biblia szíve és reformátori örökségünk – akkor nem kell csinálnotok semmit! Hát dehogynem, annyi feladatunk van, testvérek, hogy életünk végéig elég lesz!

Leírja a Szentírás, hogy Isten mit kíván tőlünk: hogyan járjunk; mit csináljunk; mire figyeljünk; hogyan tartsunk bűnbánatot, de Isten mégis azért jelenti ki a parancsolatokat ilyen keményen, mert hogyha nem ilyen erősen tenné, akkor egészen jónak gondolnánk magunkat. Amikor Isten feltette a mércét, hogy „ezt cselekedd és élsz”, a bűneset után az ember már nem tudta teljesíteni. Minden képessége és készsége tönkrement, hogy az Isten mércéjének eleget tegyen. Isten azonban azért nem tette lejjebb a mércét, mert akkor azt gondolná az ember, hogy túl magasra tette akkor a mércét. Kár volt olyan magasra tenni!

Isten hagyja a mércét ott, ahol van. Tudja, hogy nem tudjuk megugrani, ezért arról szól az evangélium, hogy elküldte az ő egyetlen Fiát, hogy a hívőket ezen a mércén áttemelje. „Az én Istenemmel a kőfalon is átugrom” – mondja a próféta. Vegyük komolyan, ha kőfal mondjuk az a mérce; de az én Istenemmel! Magad ne rugaszkodj neki! Olyan, mintha azt a trolibuszt tolnád, amelyikben nincs áram. Emberi erővel nem megy, de Jézussal igen! Akkor egészen jónak gondolnánk magunkat, ha Isten a mércét lejjebb tette volna, amit még bűnősként is teljesíthetnénk, és nem szorulnánk erre a kegyelemre.

A legvilágosabb igehely arra nézve a Szentírásban, hogy megnézzük, mi a szeretet fogalma, a Jn 14,15: „ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok.” A szeretet a Bibliában nem a Jézushoz való érzelmi, bensőséges vonzódás vagy kötöttség, hanem a Jézus iránti boldog engedelmisség. Ezt sokan nem tudják, és mondják, hogy: hát szeretnünk kell mindenkit! A Biblia nem ezt mondja, hanem, hogy csináld azt, amit Isten elrendel: ha engem szerettek, az én parancsaimat tartsátok meg!

A János 14. fejezete fontos itt nekünk, hogy egy mondatot ne ragadjunk ki a Szentírásból, mert pontosan ebben a részben Jézus egy csomó ígéretet ad az övéinek, például ilyeneket: „Ha bármit kértek az én nevemben az Atyától, megadja nektek.” Azonban Jézus megtanít bennünket arra, hogy nemcsak ígéretei vannak a hívó felé, hanem a hívőnek is van kötelessége Isten felé. „Ha engem szerettek...” – van feltétel. Tehát nem úgy van, hogy biztatjuk a másikat: testvér, bármit kérhetsz az Atyától! Azt mondja az Úr nekünk ma: a másikat ne csak arra biztasd, hogy bármit kérhet, hanem arra is, hogy szeresd az Urat, tartsd meg a parancsolatait! Ez a feltétele ennek!

Olyan jó olvasni, amikor Jézus azt mondja „ha engem szerettek”, hogy az embernek milyen legyen a szeretete Isten felé! Ez csak a János evangéliuma 14. fejezetétől szólal meg. Előzőleg, tizenhárom részen keresztül nem arról beszél János, hogy az ember hogyan szeretheti Istent, hanem, hogy Isten hogyan szerette az embert. Látjátok, megint nem lehet önmagában arról beszélni, hogy én szeretem Istent, mert azzal kezdi János: „az Ige testté lett!” A Jn 3,16-tól kezdve, hogy „Úgy szerette Isten a világot...” először arról beszél, hogy szeretett téged az Isten, szerette a bűnöst, és csak utána jön az, amit a tanítványnak mond, akit elhív, megszentel, megigazít és megdicsőít: „te hogyan szeretheted Istent!”

Egyszer egy kislány odament egy neves angol igehirdetőhöz, és azt mondta neki: testvér, én nem szeretem Jézust. Én úgy érzem, hogy nem szeretem őt igazán. Az igehirdető azt mondta neki: hazafelé az úton mondogasd magadban többször azt, hogy „Jézus szeret engem”! Egy hét múlva ment vissza a kislány: testvér, már szeretem Jézust! Miközben mondogattam magamban, hogy Jézus szeret engem, és hogy

ennek mi a jele, a bizonyítéka, hogy életét adta értem, rájöttem, hogy én is szeretem, és szeretni akarom őt! Nem ott kezdődik, hogy „ha engem szerettek”, hanem ott, hogy „úgy szerette Isten a világot”, benne az én életemet! Úgy szerette Isten az ő népét – itt a világ ezt jelenti, nem teljes egészében a kozmoszt. Erre megint érdemes lenne szentelnünk egy istentiszteletet, hogy amikor a Biblia világról beszél, akkor melyik helyen, mit ért világ alatt! Itt a hívőket érti Isten, bármennyire hihetetlen. Úgy szerette Isten a hívőket, az egész hívő világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen!

Most az a lényeg, hogy Isten szeretetével kezdődik minden. Ezért beszél János apostol, mint kitűnő teológus, mint boldog hívő ember erről, és aztán arról, hogy mi a te viszonszereteted. Hogy viszonszeretve átadod-e neki az életed? Erről beszél tehát, és éppen ezért a keresztyén etika alapját nem a törvény képezi. Sokszor hallok, hogy tetszik tudni, az etika alapját azért a Tízparancsolat adja! Ez nem helyes így a Biblia alapján, mert a keresztyén etika alapja nem a törvény, hanem a szeretet. „Ha engem szerettek, az én parancsaimat megtartjátok.” Azt mondta nekem egyszer egy bácsi, hogy az unokáiba jól verjem bele a Tízparancsolatot. Mondtam neki: kedves, ez nem fog menni! Lehet, hogy bele lehet verni a kémiát vagy a fizikát, de a Tízparancsolatot nem érdemes. Az embernek Jézust érdemes elfogadnia és szívébe zárnia! „Lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben!” „Szeresd az Urat, a te Istenedet”, és akkor majd az ő parancsolatait meg fogod tartani, az ő parancsolataiban fogsz járni!

Ez határozza meg a szeretetszolgálatunk alapját is. A mai ige fényében elgondoltam: amikor elküldtük segítségünket annak idején a cunami károsultjainak, tulajdonképpen a Biblia szerint ez nem szeretetszolgálat, mert Jézus Krisztus azt mondta, hogy úgy segítsd a nyomorultat, hogy közben hirdeted neki az evangéliumot! Nem úgy van, hogy adunk az éhezőknek kenyeret, aztán le van tudva! Olyan szépen mondták a reformátorok, hogy mit jelent az, hogy szeresd felebarátodat! Azt mondták: „A másikat szeretni azt jelenti, azt kívánni, hogy ő is üdvözljön!” Ha ezt pedig tudom, akkor hogy üdvözülhet? Hát úgy, hogy hisz! Hogyan hisz? Hát úgy, hogy hallja az igét! Hogyan hallja az igét? Úgy, hogy elmondom neki!

Nincs tehát szeretetszolgálat anélkül, hogy Krisztust ne prédikáljuk! Nem azért segíték neked, mert nyomorult, éhes és ruhátlan vagy, hanem azért, mert engem Jézus Krisztus megváltott az ő drága vérével, és azt adta nekem, hogy az ő nevében tegyem ezt! Kívánom neked, hogy te is ezt az Urat szeresd! Megint csak egy istentisztelet témája lehetne, hogy ez kellene, hogy legyen a szeretetszolgálat gyökere! Tehát, nem a szeretet a legfontosabb a Bibliában, hanem Jézus: ha engem szerettek! Jézus önmagára irányítja a szeretetünk fényét, mert Jézus a legfontosabb.

A 16. versben beszél Jézus a Szentlélekről: „és én kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad majd nektek.” Tudja Jézus, hogy „ha nem küldöm el az én Lelkemet, akkor nincs felsővezetékhez való csatlakozás!” Hiába teszed oda az áramszedőidet, hogyha nincs mihez tenni, de ha van mennyei erőforrás, akkor így tudsz haladni, testvérem, velem együtt a boldog cél felé! Kötöttség? Igen, de az Úrhoz való kötöttség az igazi szabadság, és ebben a szabadságban, amelyre Jézus Krisztus megszabadított, álljunk meg! Kérve Őt állandóan: „Uram, Isten, siess minket megsegíteni!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Hadd köszönjük meg, Úr Jézus Krisztus, hogy szerettél bennünket! Szeretted a gyermekeidet, és életedet adtad értük. Köszönjük, hogy te magad ültetted el ezt a szeretetet a mi szívünkbe a Szentlélek által, és teszel késszé bennünket minden jóra, akaratom cselekvésre, mert magunktól képtelenek lennénk megtudni, felfedezni, cselekedni, véghezvinni mindazt, amit te jónak látsz, és amit elrendelsz. Bocsásd meg, hogyha sokszor okoskodunk, értetlenkedünk, és parancsaid végrehajtását halogatjuk!

Kérünk téged, hogy adj nekünk olyan engedelmes szívet, mint amilyen sok-sok hívőé volt a Bibliában! Ők is kegyelemre szorultak, tudták, hogy nálad nélkül nem is élnek, mert te vagy örök élet. Ezért hozzád folyamodtak, és te megsegítetted őket alkalmas időben. Köszönjük, hogy mi is így tárhatjuk oda életünket. Adj irántad való szeretetet, hogy ebből a szeretetből az következzen, hogy megtartsuk a te parancsaidat! Kíváncsiak vagyunk, hogy mit akarsz. Félretesszük a magunk akarátát, ha kell, megtagadjuk azt, azért, hogy téged követhessünk, drága Megváltónk.

Eléd hozzuk, Urunk, ezt az egész emberiséget. Hadd köszönjük meg, hogy minden népnek prédikáltatod az evangéliumot, és aki akarja, hallja, aki nem akarja, nem hallja! Köszönjük, hogy nyílnak azért szívek is, adsz ébredéseket, megújulásokat, elhívod a te szolgálataidra a gyermekeidet. Hadd köszönjük meg neked, hogy mind ez ideig munkálkodsz! Eléd hozzuk ezen a mai napon egész magyar nemzetünket, Urunk, országhatáron innen és kényszerű határokon túl is élő magyarokat, benne különösen is a református gyülekezeteinket, kicsiny közösségeket. Lehet, hogy sokan már úgy vannak, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Köszönjük, hogy ha sok helyen ki is alszik az evangélium csírája, mégis a parázs ott marad, bármikor belekaphat a Szentlélek fuvallata, amely új életre kelt embereket, közösségeket, és gyülekezeteiket hoz létre.

Ámen.

458. ének

1. Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök kőszál!
Az a víz s a drága vér, Melyet ontál a bűnér',
Gyógyír légyen lelkemnek, Bűntől s vádtól mentsen meg!
2. Törvényednek eleget Bűnös ember nem tehet;
Buzgóságom égne bár, S folyna könnyem, mint az ár:
Elégtételt az nem ad, Csak te válthatsz meg magad.
3. Jövök, semmit nem hozva, Keresztedbe fogózva,
Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánsz;
Nem hagy a bűn pihenést: Mosd le, ó, mert megemészt!
4. Ha bevégezem életem, és lezárul már szemem,
Ismeretlen bár az út, Hozzád lelkem mennybe jut:
Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök kőszál!